

(168) Međutim, Gadamer zaoštarava dalje ovu tvrdnju. Čak i ogledalo nije dobar primer, jer slike u ogledalu ima samo kada ime nečega drugog, a odslik neće da bude ničeg drugog, već da on sam identifikuje ono što jeste. Gadamer navodi sliku u pasošu kao primer - slika u pasošu je odlikavanje jer ona nema nikakavu drugu funkciju do da nestane u onome što ona identifikuje, ona nema zasebno biće niti pak kao ogledalo prepostavlja da je neko trenutno tu odslikan. Ili kako sam Gadamer kaže: “Odslikano ukida sebe samo u tom smislu što fungira kao sredstvo i što, kao svako sredstvo, postizanjem svoje svrhe gubi funkciju. Ono je za sebe, da bi se tako ukinulo. Ovo samoukidanje odslikanog je intencionalni momenat na bitku samog odslikanog.” (168)

Za razliku od odslikanog slika nema svoje određenje u datom samoukidanju. Slika nije sredstvo, jer se u njoj prikazuje prikazano. (169) Drugim rečim bitak slike nije prosto neposredno upućivanje na ono prikazano. Sam prikaz i prikazano u slici ostvaraju relaciju. Za razliku od odslikanog bitak slike nije nešto što nestaje već nešto što se ističe kako bi se onome odlikanom omogućila da bude. Slika u ogledalu je po Gadameru puki privid, ona nema pravi bitak, već je suštinski zavisna od ogledala. Nasuprot tome slika ima svoj vlastiti bitak (170) Bitak slike je takođe prikazivanje, i to je upravo ono što slici daje samostalni bitak. Slika prikazuje nešto što ne može da se vidi mimo datog prikazivanja, upravo je to odlika slike. Ona o praliku koji prikazuje govori nešto što inače nije vidljivo.

Kada je u pitanju slika, kao što smo rekli, prikaz ostaje bitno vezan za pralik koji je u prikazu slike prikazan. Naravno, ovde ne treba razumeti da je time što je slika prikaz pralika ona onda nešto manje od pralika koji prikazuje. Slika nije puko umanjenje bitka, niti je ovde na delu odnos koji je prisutan kod pukog odslikavanja. Po Gadameru samostalna stvarnost slike zapravo govori o tome da